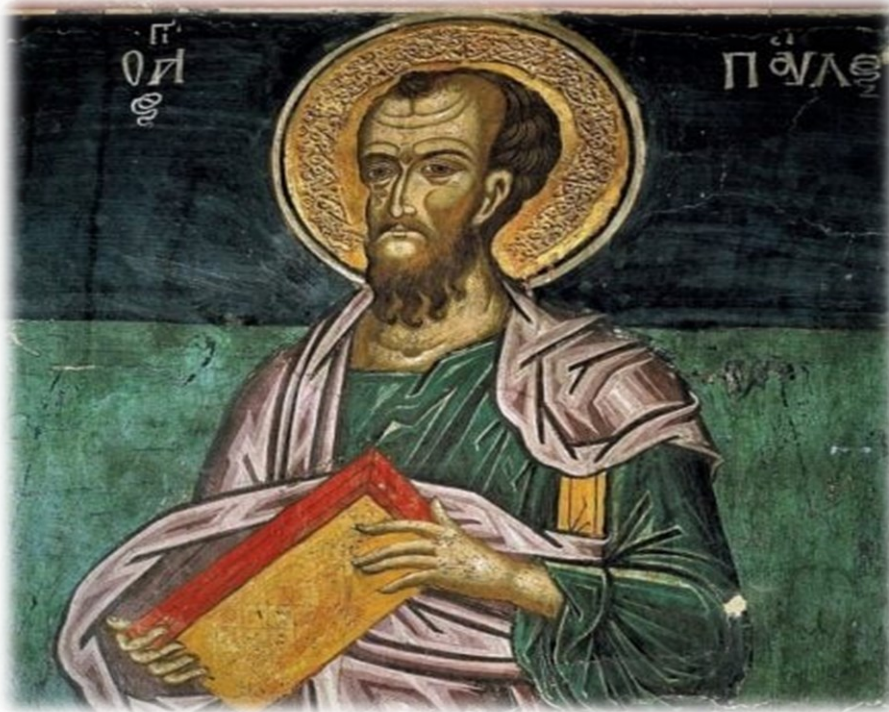

Απόστολος Παύλος. Ο σφοδρός του έρωτας προς τον Χριστόν!

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος).

Απόστολος Παύλος.

Εγκωμιαστικός λόγος εις τον Απόστολον Παύλον, του εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Ποιος είναι ο άνθρωπος, και πόση της φύσεως ημών η ευγένεια, και πόσης αρετής επιδεκτικός είναι, έδειξε περισσότερο από όλους τους ανθρώπους ο Παύλος και τώρα ίσταται, ως και αφότου Απόστολος έγινε, υπέρ του Δεσπότη ημών απολογούμενος προς όλους τους κατηγορούντας την κατασκευήν ημών και παρακινών προς αρετήν, και εμφράττων τα αναίσχυντα των βλασφημίων στόματα, και δεικνύων ότι μεταξύ των Αγγέλων και ανθρώπων δεν είναι πολλή η διαφορά, εάν θέλωμεν να προσέχωμεν τους εαυτούς μας.

Διότι αν και άλλην φύσιν δεν έλαβεν, ουδέ άλλης μετέσχε ψυχής, ουδέ άλλον κατώκησε κόσμον, αλλ' εις την αυτήν γην και χώραν και υπό τους ιδίους νόμους και συνηθείας ανετράφη, όλους τους ανθρώπους υπερηκόντισεν, οίτινες υπήρξαν αφ' ότου έγειναν άνθρωποι. Πού είναι

λοιπόν οι λέγοντες ότι δύσκολος η αρετή και εύκολος η κακία; Διότι ούτος τοις ανταπαντά λέγων· η ελαφρά και προσωρινή θλίψις φέρει εις ημάς λίαν υπερβολικόν και αιώνιον μέγεθος δόξης. Εάν δε τοιαύται θλίψεις είναι ελαφραί, πολύ περισσότερον ελαφραί είναι αι εν ημίν ηδοναί.

Η αρετή και η προθυμία του Παύλου.

Και δεν είναι τούτο μόνον το αξιοθαύματον αυτού, ότι εκ της υπεραφθόνου προθυμίας του ουδέ ησθάνετο τους κόπους τους διά την αρετήν, αλλ' ότι ουδέ χάριν μισθού εξήσκει αυτήν. Διότι ημείς μεν, ουδέ μισθοί όταν μας δίδονται, ανεχόμεθα τους υπέρ αυτής ιδρώτας· εκείνος δε και χωρίς τα βραβεία την ήθελε και την ηγάπα, και όσα φαίνονται ότι εμπόδια αυτής είναι, με όλην υπερεπήδησε την ευκολίαν και ούτε σώματος ασθένειαν, ούτε πραγματικήν ανάγκην, ούτε φύσεως δεσποτείαν, ούτε άλλο τι εμέμφθη προς ιδίαν του δικαιολόγησιν, μολονότι δε φροντίς εις αυτόν ανετέθη μεγαλυτέρα από την βαρύνουσαν και στρατηγούς και όλους τους επί της γης βασιλείς, αλλ' όμως καθ' εκάστην ημέραν όλην διετήρει την ακμήν του, και ενώ οι κίνδυνοι τω επετείνοντο, νεάζουσαν είχε πάντοτε την προθυμίαν· και τούτο δηλώνων έλεγε· τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος· και ενώ θάνατος περιεμένετο, εις συμμετοχήν της ηδονής ταύτης προσεκάλει λέγων· χαίρετε και συγχαίρετέ μοι· και ενώ κίνδυνοι επέκειντο κατ' αυτού και ύβρεις, και πάσα καταφρόνησις, εσκίρτα πάλιν εκ χαράς και προς τους Κορινθίους γράφων έλεγε· διά τούτο και ευχαριστούμαι εις ασθενείας, εις ύβρεις, εις διωγμούς· και όπλα δε αυτά δικαιοσύνης ωνόμασε, δεικνύων ότι και απ' εδώ τα μέγιστα ωφελείτο, και ότι πανταχόθεν ακαταμάχητος ήτο εις τους εχθρούς και παντού μαστιζόμενος, υβριζόμενος, κακολογούμενος, ωσάν να ήτο εις πομπάς θριάμβων, και συχνά τα τρόπαια παντού της γης να έστηνε, τοιουτοτρόπως εσεμνύετο και χάριν ωμολόγει προς τον Θεόν λέγων· χάρις δε ας είναι προς τον Θεόν, όστις πάντοτε μας δίδει τον θρίαμβον.

Ο προς τον Χριστόν έρωσ του Παύλου, ο αγών και το βραβείον αυτού.

Και τον εξευτελισμόν και την ύβριν την διά το κήρυγμα περισσότερον παρά ημείς την τιμήν επεδίωκε, και τον θάνατον, παρά ημείς την ζωήν, και την πτωχείαν, παρά τον πλούτον ημείς, και τους κόπους περισσότερον, παρά τας ανέσεις άλλοι, και όχι απλώς περισσότερον, αλλά πολύ περισσό-

τερον, και το λυπείσθαι πλειότερον επεδίωκε, παρά το χαίρειν άλλοι, και το υπέρ των εχθρών εύχεσθαι περισσότερον, παρά το καταράσθαι άλλοι.

Και αντέστρεψε των πραγμάτων την τάξιν, μάλλον δε ημείς αντεστρέψαμεν αυτήν, εκείνος δε, καθώς ο Θεος ενομοθέτησε, τοιουτοτρόπως αυτήν εφύλαττε. Διότι ταύτα μεν σύμφωνα προς την φύσιν είναι όλα, εκείνα δε το εναντίον.

Ποία τούτων υπάρχει απόδειξις; Ο Παύλος, όστις άνθρωπος ήτο και εις ταύτα επροθυμείτο μάλλον παρά εις εκείνα. Εν μόνον εις τούτον φοβερόν ήτο και αποφυγής άξιον, το να δυσαρεστήση τον Θεόν, άλλο δε κανέν, καθώς πάλιν ουδ' άλλο τι επεθύμει και ηγάπα, όσον το να αρέση εις τον Θεόν· και δεν λέγω εκ των παρόντων κανέν, αλλ' ουδέ εκ των μελλόντων.

Και, μη μοι αναφέρης πόλεις και έθνη και βασιλείς και στρατόπεδα και όπλα και χρήματα και σατραπείας και δυναστείας, καθόσον ουδέ αράχνη ότι είναι ταύτα ενόμισεν, αλλά αυτά τα εν τοις ουρανοίς θέτε, και τότε θα ίδης τον σφοδρόν αυτού έρωτα προς τον Χριστόν.

Διότι ούτος απέναντι εκείνου του φίλτρου, δεν εθαύμασε την αξίαν των Αγγέλων, ούτε των Αρχαγγέλων, ούτε άλλο τοιούτο κανέν, επειδή το από όλα μεγαλύτερον είχεν εντός του, του Χριστού τον έρωτα, και τούτον έχων, ενόμισε τον εαυτόν του μακαριώτερον από όλους, και χωρίς αυτόν (τον έρωτα) ουδέ εις τας κυριότητας, ουδέ εις τας αρχάς και τας εξουσίας επεθύμει να ταχθή, αλλ' ήθελε μάλλον, την αγάπην ταύτην φέρων, να είναι μεταξύ των εσχάτων, και εκ των κολαζομένων ακόμη, παρά χωρίς ταύτην να είναι των ανωτάτων και τιμωμένων· διότι κόλασις δι' εκείνον μία ήτο, το να αποτύχη εις την αγάπην ταύτην.

Τούτο δι' αυτόν ήτο γέεννα, τούτο τιμωρία, τούτο κακά αναρίθμητα· καθώς και απόλαυσις, το να επιτύχη ταύτην· τούτο ζωή, τούτο κόσμος, τούτος άγγελος, τούτο παρόντα, τούτο μέλλοντα, τούτο βασιλεία, τούτο επαγγελία, τούτο δι' αυτόν τα αναρίθμητα αγαθά, κανέν δε άλλο εκ των μη φερόντων προς την αγάπην του Χριστού, ουδέ λυπηρόν, ουδέ ευχάριστον ότι είναι ενόμιζεν· αλλά τοιουτοτρόπως κατεφρόνει τα ορατά όλα, καθώς την κατασηπομένην βοτάνην· τύραννοι δε και πλήθη θυμόν πνέ-

οντα, κώνωπες εις αυτόν εφάινοντο ότι ήσαν· θάνατος δε και τιμωρία και κολάσεις αναρίθμητοι, ως παιδων παιγνίδια ευτελή εις αυτόν εφάινοντο, εκτός εάν ποτε διά τον Χριστόν υπέμενε.

Διότι τότε και ταύτα ηγάπα, και διά την δεσμεύουσαν αυτόν άλυσον τόσον εσεμνύνετο, όσον ουδέ ο Νέρων έχων επί της κεφαλής του το διάδημα· και το δεσμωτήριον δε κατώκει, καθώς αυτόν τον ουρανόν, και πληγάς και μαστιγώσεις εδέχετο ευχαριστότερον από τούτους τους λαμβάνοντας τα βραβεία· και τους κόπους ηγάπα όχι από τα βραβεία ολιγώτερον, βραβείον νομίζων ότι οι κόποι είναι· διά τούτο και χάριν ωνόμαζεν αυτούς (τους κόπους).

Συνεχίζεται.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>